

Tatiana Kejvalová

**Proč
jsem na světě**
*Taky se vám to stalo?
Taky jste se narodili?*

proč jsem na světě

**Taky se Vám to stalo?
Taky jste se narodili?**

Tatiana Kejvalová

Ústí nad Orlicí 2012

© Tatiana Kejvalová 2012
ISBN: 978-80-7405-208-8

PROČ JSEM NA SVĚTĚ ...

... se v duchu kolikrát dodnes ptám, někdy vážně, někdy v žertu.

Po miliony let opakovaný zázrak, kdy důsledkem příčiny je nová bytost, která zírá telecíma očima do prostoru, jenž ji obklopuje, nechápajíc, co se to vlastně stalo.

TAK CO SE TO VLASTNĚ STALO?

- PANE, NEVADÍ VÁM MÉ PÉRO NA KLOBOUKU?

VIDÍTE PŘESE MNE?

- NEVADÍ. VIDÍM.

JÁ HO USTRÍH HNED NA ZAČÁTKU.

1. Od Hurvínka k upírům

Pamatuji si, jaký hluboký dojem ve mně vyvolala návštěva loutkového představení Spejbla a Hurvínka, když mi bylo asi pět let. Viděla jsem takové divadlo poprvé, zdálo se mi, že loutky jsou obrovských rozměrů a cítila jsem před nimi respekt.

Bylo to v letech, kdy loutky ještě vodil sám pan Skupa, což jsem tenkrát ovšem nevěděla, zato příběh panáčků mě úplně pohltil a když byl konec, nechtěla jsem odejít. Vždy jsem se pak nesmírně těšila na každé další představení, které jsem pokaždé intenzivně prožívala.

Později nám Ježíšek přinesl pod stromeček loutky i s malým divadélkem, což byla snad jedna z nejkouzelnějších hraček mého dětství. Fantazie měla zelenou, vše bylo dovoleno. Někdy se i obrátily role, takže místo aby drak sežral princeznu, děj proběhl opačně, ale to už jsme byli s bratrem větší a iniciativu v těchto experimentálních představeních přebíral on.

Taky jsme měli krásnou ježibabu a vodníka, ale i Kašpárka a Škrholu, což jsou postavičky dnes už skoro zapomenuté. Jak mohou vnučata znát Škrholu, když jsou málem i s hlavou vsunutí do počítače, kde bojují ve Hvězdných válkách...

Měli jsme kouzelné dětské knihy. Třeba pohádky Boženy Němcové. Nebo Karafiátovy Broučky. Svítili v noci lucerničkami, na zimu ucpávali mechem všechny škvíry a pak spali a spali a spali... (Ježíš, mně se chce spát...) Byla jsem tam s nimi, žila v jejich chaloupce, prožívala chvíle radostí i strastí. Do všech knížek jsem vždy vcházela a vcházím dodnes, ztrácím se z reality, nevnímám nic kolem sebe. Je tu jen mé tělo, duch je úplně jinde – prožívá nejrůznější dobrodružství, směje nebo pláče, miluje, vznáší se v oblacích. Cestuje nebo se potápí atd atd. Můžete na mě v těchto chvílích mluvit, nejsem tady, neslyším, nevnímám. Totéž se děje dodnes i při sledování televize nebo filmu nebo... v manželství.

Tato vlastnost mi byla dána při narození sudičkou a já za ni nemůžu. Budu sedět na židli a zírat, ale v téže chvíli jsem třeba v Indii a povídám si s Matkou Terezou nebo lezu do jícnu sopky, tak na mě nemluvte, nemá to cenu.

Mého manžela to přivádělo úplně k šílenství, protože jsem zdánlivě ignorovala jeho dotazy nebo si myslel, že předstírám, že ho nevidím.

„Vždyť ty jsi případ pro psychiatra,“ říkával. „To není přece normální, neříkej mi, že nejsi cvok.“

V tom, že opravdu jsem cvok jsem ho utvrzovala ještě i tím, že z dialogu, který jsem s ním třeba v tu chvíli vedla v duchu, jsem plynule přecházela do reality neuvědomujíc si, že on mé myšlenky nemohl sledovat.

A tak se např. stávalo, že z ničehož nic jsem se ho zeptala: „Aco tys mu na to odpověděl?“ nebo „A kdes to vlastně koupil?“ či „Já mám na to jiný názor“ atp. Ze začátku reagoval vždycky velice impulzivně, než si zvykl a pochopil, že jinak jsem neškodná.

Já zase jsem později, poté co jsem se začala věnovat józe a meditacím, pochopila, že tyto stavy jsou úzce spojené s mým vnitřním životem a ne každému je dáno do nich vstoupit.

Nicméně díky takovýmto „odhmotněním“ jsem prožívala nejrůznější šílenosti i v běžném životě, třeba při návštěvě kina.

Děj filmu se blížil k vyvrcholení zápletky. Opuštěný, zchátralý hřbitov byl zaplaven stříbřitým světlem půlnoční lundy, po zetlelém spadáném listí se převalovaly obrovské chuchvalce podzimní mrazivé mlhy. Odkudsi z přítmi stromů bylo slyšet zlověstné houkání sýčka. Zločinec pomalu odkrýval rakev, vykopanou z čerstvě zasypaného hrobu. Vtom se víko prudce odmrštilo, z hlubin rakve se vyřítil strašlivý upír a prudce se přisál k hrdlu zločince...

To již bylo nad mé síly. Takové napětí jsem již nedokázala déle snášet sama. S tichým stenem jsem nahmatala ve tmě ruku mého muže, sedícího vedle a nevědomky do ní zaryla nehty. Posléze se situace na plátně začala rozuzlovat a uvolňovat. Minuty ubíhaly, zločinci přijímali zasloužené tresty a dobro nakonec zvítězilo.

Ulehčeně jsem si oddychla, světlo se rozsvítilo a já se obrátila k muži. Ale ten šok! Úplně jsem zapoměla, že jsem šla do kina sama, že manžel odmítl návštěvu tohoto kulturního zážitku a tudíž jsem svými nehty skalpovala ruku úplně cizího muže...

Vytřeštěnýma očima jsem zírala do jeho tváře a hledala slova, kterými bych se omluvila. Zcela zjevně se kochal mými rozpaky a s úsměvem odmítl mé omluvy: „Jestli vám to jen trošku pomohlo v těžké chvíli, pak jsem rád, že jsem vám ji pomohl překonat.“

V metru jsem pak přemýšlela o tom, jak člověk – někdy i podvědomě – vyhledává v nouzi pomocnou ruku blízkého člověka nebo přítele; jak je dobře, když takového přítele má a zlé, jestliže je někdo nucen se svým trápením zůstat sám.

Říká se, že svěřená starost se stává poloviční. A někdy nám i maličkost připomene, že je hřejivé, je-li v mých silách pomoci komukoliv v čemkoliv a nemusí to být vždycky grandiózní problém. Život se skládá z drobné mozaiky všedních zážitků, z nichž mnohý nám může nastavit nohu. Pomáhejme si proto vzájemně i v drobných maličkostech, nečekejme, až nás přerostou. Pozdní pomoc už může být marná...

STABILITA.

JSEM JÁ STABILNÍ?

PROČ NEJSEM?